

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 467

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 29 iunie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar	2–5
★	
Opinie separată	5–6
Decizia nr. 331 din 30 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice	6–8
Decizia nr. 334 din 30 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, 4, 5 și 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului	8–10
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
452. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2015 pentru Societatea „Compania de Investiții pentru Turism” — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului	11–13
453. — Hotărâre privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2015 pentru Societatea „Cupru Min” — S.A. Abrud, aflată sub autoritatea Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului	13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 323**

din 30 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 astfel cum a fost modificată prin art. unic pct. 2 din Legea nr. 283/2011”, excepție ridicată de Fundația Jules Verne în Dosarul nr. 3.111/62/2014 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.194D/2014.

2. La apelul nominal răspunde avocat Nicolae Cristinel Anghel, cu delegație de substituie a avocatului Balint Judit Erzsebet, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent face referatul cauzei și arată că autorul excepției a depus la dosar precizări cu privire la excepția de neconstituționalitate, anexând o copie a Hotărârii nr. 28 din 14 ianuarie 2015 a Colegiului Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, iar partea Ministerul Educației și Cercetării a depus un punct de vedere prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate care solicită, în esență, admiterea acesteia, întrucât dispozițiile criticate care suspendă acordarea finanțării de bază pentru învățământul particular și confesional instituie discriminări, contravenind astfel atât art. 16 din Constituție, precum și Hotărârii nr. 28 din 14 ianuarie 2015 a Colegiului Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, prin care s-a exprimat un punct de vedere cu privire la existența discriminării.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca nefundată a excepției de neconstituționalitate, arătând, pe de-o parte, că art. 32 alin. (4) din Constituție se referă la gratuitatea învățământului de stat, iar, pe de altă parte, că legiuitorul a suspendat, din lipsa resurselor economice, finanțarea de bază pentru învățământul privat și confesional, astfel cum era prevăzută de Legea nr. 1/2011.

6. Având cuvântul în replică, reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate arată că, potrivit art. 32 din Constituție, orice cetățean are dreptul de a-și alege forma de învățământ, iar alin. (5) al aceste norme constituționale prevede

că învățământul se realizează în școlile de stat, particulare sau confesionale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 4 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 3.111/62/2014, **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 astfel cum a fost modificată prin art. unic pct. 2 din Legea nr. 283/2011”**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Fundația Jules Verne în cadrul soluționării unei cauze de contencios administrativ având ca obiect acțiune în constatare.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin art. 16 din Constituție, deoarece creează discriminări în sensul Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 7 martie 2014. Astfel, prin faptul că școlile particulare au fost excluse de la acordarea finanțării, s-a creat o discriminare între elevii care beneficiază de aceste finanțări și elevii de la școlile particulare care nu beneficiază de aceleași finanțări. Or, elevii care frecventează școlile particulare au aceleași drepturi și trebuie să beneficieze de aceleași facilități acordate de stat și nu se pot crea situații prin care aceștia sunt dezavantajați față de elevii care frecventează cursurile învățământului de stat. În concluzie, prevederile de lege criticate creează discriminări între școlarii din învățământul de stat și cei din învățământul particular, deoarece se prevede că nu se acordă finanțarea de bază pentru elevii din învățământul particular acreditat, iar inițial această finanțare nu s-a acordat pentru anul școlar 2012—2013, apoi s-a prelungit această neacordare și în anul 2014.

9. **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** opinează, în esență, că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, precizările și punctul de vedere depuse la dosar, concluziile procurorului,

dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile „art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2010 astfel cum a fost modificată prin art. unic pct. 2 din Legea nr. 283/2011”. Însă analizând notele scrise depuse de autor în susținerea excepției, în care este redat conținutul normativ al dispozițiilor criticate, Curtea reține că autorul excepției critică dispozițiile art. II art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, dispoziții introduse prin Legea nr. 283/2011 de aprobare a acesteia, cu modificări și completări, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011. De asemenea, Curtea reține că, deși invocă în mod formal întregul art. II art. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată prin Legea nr. 283/2011, autorul excepției critică numai alin. (2) al acestui articol, referitor la amânarea finanțării pentru învățământul particular. Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. II art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, aprobată prin Legea nr. 283/2011, text care are următorul conținut: (2) *Până la începutul anului școlar 2012—2013 nu se acordă finanțarea de bază pentru elevii din învățământul primar particular acreditat, gimnazial particular acreditat, profesional particular acreditat, liceal particular acreditat, prevăzută la art. 101 alin. (2) din Legea nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare. Începând cu anul școlar 2012—2013, finanțarea de bază se asigură pentru toți preșcolarii și pentru toți elevii din învățământul primar, gimnazial, profesional și liceal de stat, particular sau confesional acreditat, precum și pentru elevii din învățământul postliceal special de stat, conform prevederilor art. 101 alin. (2) din Legea nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.*”

14. Deși prevederile de lege criticate au avut o aplicabilitate temporară, până la începutul anului școlar 2012—2013, acestea continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel încât, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a analiza constituționalitatea acestora.

15. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și prevederilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, a reglementat pentru prima dată în legislația din România principiul potrivit căruia „*finanțarea urmează elevul*” la art. 9 alin. (5) din titlul I — *Dispoziții generale*, potrivit căruia „*Finanțarea de bază a învățământului preuniversitar se face după principiul «resursa financiară urmează elevul», în baza căruia alocația bugetară aferentă unui elev sau unui preșcolar se transferă la unitatea de învățământ la care acesta învață, cu*

respectarea prevederilor alin. (2)—(4).” Totodată, art. 9 alin. (2) prevede că „*Statul asigură finanțarea de bază pentru toți preșcolarii și pentru toți elevii din învățământul general obligatoriu de stat, particular și confesional acreditat. De asemenea, statul asigură finanțarea de bază pentru învățământul profesional și liceal acreditat, de stat, particular și confesional, precum și pentru cel postliceal de stat. Finanțarea se face în baza și în limitele costului standard per elev sau per preșcolar, după metodologia elaborată de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului*”, iar art. 101 alin. (2) face parte din capitolul VIII — *Finanțarea și baza materială a învățământului preuniversitar*, care avea în forma inițială a Legii nr. 1/2011 următorul conținut: „*Statul asigură finanțarea de bază pentru toți preșcolarii și pentru toți elevii din învățământul primar, gimnazial, profesional și liceal de stat, particular sau confesional acreditat, precum și pentru elevii din învățământul postliceal special de stat. Finanțarea de bază se face în limitele costului standard per elev/preșcolar, conform metodologiei elaborate de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.*” De asemenea, potrivit art. 361 alin. (3) lit. f) și g) din Legea nr. 1/2011, în forma inițială, „*f) măsura privind introducerea costului standard per elev și a principiului «finanțarea urmează elevul» se aplică din anul 2012*”, iar „*g) prevederile art. 8 intră în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2012*”.

17. Curtea reține că măsura legislativă referitoare la finanțarea de bază pentru învățământul preuniversitar particular și confesional acreditat nu a fost aplicată până în prezent, deoarece aplicarea dispozițiilor art. 101 alin. (2) din Legea nr. 1/2011 [și ale art. 9 alin. (2) din aceeași lege] a fost prorogată, după cum urmează:

— până la începutul anului școlar 2012—2013, potrivit dispozițiilor de lege criticate pe calea prezentei excepții de neconstituționalitate, și anume art. II art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010;

— până la data de 31 decembrie 2013, potrivit art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2012 privind luarea unor măsuri în domeniul învățământului și cercetării, precum și în ceea ce privește plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 864 din 19 decembrie 2012;

— până la data de 31 decembrie 2014, potrivit art. 24 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 21 martie 2014;

— până la data de 31 decembrie 2016, potrivit art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 6 aprilie 2015. De asemenea, în mod corelativ, a fost prorogată și aplicarea prevederilor art. 8 din Legea nr. 1/2011 privind alocarea anuală din bugetul de stat și din bugetele autorităților publice locale a minimum 6% din produsul intern brut al anului respectiv pentru finanțarea educației naționale.

18. Dispozițiile de lege criticate au fost introduse în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 prin Legea nr. 283/2011, asupra căreia Curtea s-a pronunțat în cadrul controlului de constituționalitate *a priori* prin Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012, reținând că actul normativ criticat reglementează o serie de măsuri cu caracter financiar având impact asupra unei game largi de drepturi de natură bănească, drepturi ce își au izvor fie în Legea fundamentală, fie în alte acte normative, precum și neacordarea în anul 2012 a unor drepturi neconsacrate la nivelul Constituției. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, în măsura în care drepturile avute în vedere de Legea nr. 283/2011 nu sunt nominalizate expres de Constituție, legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații ale statului consacrate deopotrivă la nivel constituțional, care sunt măsurile prin care va asigura cetățenilor un nivel de trai decent și să stabilească condițiile și limitele acordării lor. De asemenea, va putea dispune modificarea sau chiar încetarea acordării măsurilor luate, fără a fi necesar să se supună condițiilor art. 53 din Constituție, întrucât acest text constituțional privește numai drepturile consacrate de Legea fundamentală, iar nu și cele stabilite prin legi.

19. Întrucât autorul excepției critică măsura legislativă a suspendării finanțării de bază a învățământului preuniversitar particular și confesional acreditat, din perspectiva instituirii unei discriminări, Curtea amintește jurisprudența sa cu privire la art. 16 din Constituție, prin care a stabilit că acesta „presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice” (Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). De asemenea, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție „vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor” (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, și Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012). Totodată, Curtea a reținut că art. 16 din Constituție are în vedere egalitatea în drepturi între cetățeni. Dobândind un sens mai larg, mai ales datorită semnificațiilor stabilite prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în aplicarea prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, principiul egalității în drepturi a fost extins și în ceea ce privește persoanele juridice, având în vedere că acestea sunt constituite și reprezintă voința unor persoane fizice. Chiar și în această interpretare extinsă, Curtea a apreciat, totuși, că acest principiu nu își găsește aplicarea atunci când este vorba de a compara regimul juridic al unor persoane fizice sau juridice de drept privat, cu sau fără scop comercial, cu cel căruia îi sunt supuse instituțiile publice, ca persoane juridice înființate prin acte de putere sau de dispoziție ale autorităților publice centrale sau locale în scopul realizării unor acțiuni fără caracter comercial sau pentru îndeplinirea unui serviciu public nepatrimonial. În acest sens este Decizia nr. 1.300 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 21 decembrie 2009.

20. Cu privire la art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că acesta nu are o existență autonomă și nu poate fi invocat decât prin raportare la alte dispoziții ale Convenției sau protocoalelor sale adiționale. În acest sens este, spre exemplu, Decizia de inadmisibilitate din 3 aprilie 2012,

pronunțată în Cauza *Coriolan Gabriel Iovițoni și alții împotriva României*, paragraful 52. Cu toate acestea, Curtea a statuat, de exemplu, prin Hotărârea din 25 octombrie 2011, pronunțată în Cauza *Valkov și alții împotriva Bulgariei*, paragraful 112, că art. 14 din Convenție se aplică și acelor drepturi „adiționale” care se subsumează scopului general al oricărui articol din Convenție, drepturi pe care statul a decis să le reglementeze. Referitor la conceptul de „discriminare”, Curtea a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere, în acest sens, fiind, de exemplu, hotărârile din 13 iunie 1979 și 6 iulie 2004, pronunțate în cauzele *Marckx împotriva Belgiei*, paragraful 33, respectiv *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, paragraful 24. Totodată, Curtea a stabilit că statele beneficiază de o marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar această marjă de apreciere este largă atunci când vizează măsuri de strategie economică sau socială. În acest sens sunt, de exemplu, Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60 și Hotărârea din 16 martie 2010, pronunțată în Cauza *Carson și alții împotriva Regatului Unit*, paragrafele 61 și 83.

21. Aplicând aceste considerente de principiu la speța de față, Curtea reține că Legea fundamentală nu prevede un drept al unităților din învățământul preuniversitar particular acreditat de a primi finanțare de bază de la stat și nici obligația statului de a finanța învățământul particular acreditat. Astfel, chiar dacă legiuitorul (Legea nr. 1/2011) a consacrat principiul „*finanțarea urmează elevul*” (potrivit căruia alocația bugetară aferentă unui elev sau unui preșcolar se transferă la unitatea de învățământ la care acesta învață), precum și măsura legislativă a asigurării de către stat a finanțării de bază pentru toți preșcolarii și pentru toți elevii din învățământul primar, gimnazial, profesional și liceal de stat, particular sau confesional acreditat, Curtea constată că acestea nu sunt principii de rang constituțional, fiind de competența legiuitorului reglementarea măsurilor legislative pe care le consideră necesare într-un anumit domeniu, evident, cu respectarea principiilor și prevederilor Constituției. Or, Curtea reține că, în aceeași măsură, este constituțională și reglementarea prorogării măsurii legislative privind asigurarea de către stat a finanțării de bază pentru învățământul preuniversitar particular și confesional acreditat, această prorogare intrând în competența conferită de Constituție legiuitorului, care stabilește măsuri legislative de politică economică și socială.

22. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia legiuitorul trebuie să dispună, la punerea în aplicare a politicilor sale, mai ales cele sociale și economice, de o amplă marjă de apreciere pentru a se pronunța atât asupra existenței unei probleme de interes public care necesită un act normativ, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a actului. În acest sens este Decizia din 4 septembrie 2012 cu privire la Cererea nr. 57.265/08 introdusă de *Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României*, paragraful 41. De asemenea, prin Decizia din 7 mai 2013 cu privire la cererile nr. 57.665/12 și nr. 57.657/12 introduse de *Ioanna Koufaki și Adedy împotriva Greciei*, paragraful 31, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat că statele părți ale Convenției se bucură de o largă marjă de apreciere în reglementarea politicilor lor sociale și că o hotărâre privind neaplicarea unor legi, hotărâre luată pentru a echilibra cheltuielile și veniturile bugetare, implică aspecte politice, economice și sociale pe care autoritățile naționale sunt în mare măsură să le aprecieze, cu excepția situației în care aceste măsuri sunt lipsite de fundament rezonabil.

23. De asemenea, Curtea observă că legiuitorul a prevăzut la art. 102 alin. (2) din Legea nr. 1/2011 că *„Finanțarea învățământului preuniversitar particular și confesional acreditat se face din taxe, din fonduri publice, în cazul învățământului preșcolar și al celui obligatoriu, precum și din alte surse, potrivit legii.”* Potrivit art. 101 alin. (3) din aceeași lege, în învățământul preuniversitar particular, taxele de școlarizare se stabilesc de consiliul de administrație al fiecărei instituții sau unități de învățământ, în condițiile legii, iar, potrivit art. 60 alin. (3) din Legea nr. 1/2011, *„Unitățile particulare de învățământ sunt unități libere, deschise, autonome atât din punct de vedere organizatoric, cât și economico-financiar, având drept fundament proprietatea privată, garantată de Constituție.”* Așadar, Curtea reține că, în timp ce finanțarea învățământului de stat se face din fonduri publice și din alte surse, potrivit legii,

finanțarea învățământului preuniversitar particular acreditat se face din taxe, din fonduri publice și din alte surse. Prin urmare, sub aspectul modalităților de finanțare, cele două forme de învățământ, cel particular acreditat și cel de stat, nu se găsesc în aceeași situație juridică.

24. Având în vedere toate aceste considerente și ținând cont de jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului în materia principiului egalității, critica de neconstituționalitate privind existența unei discriminări a elevilor din școlile particulare acreditate față de elevii din școlile de stat, sub aspectul prorogării finanțării de bază de către stat numai pentru cei din prima categorie, este neîntemeiată.

25. De altfel, în același sens s-a pronunțat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 266 din 23 aprilie 2015, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Fundația Jules Verne în Dosarul nr. 3.111/62/2014 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. II art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 aprilie 2015.

PREȘEDINTE

DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția majoritară, apreciem că dispozițiile art. II art. 17 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar sunt neconstituționale, încălcând art. 16 alin. (1) și art. 32 alin. (1) din Legea fundamentală, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate trebuia admisă.

Astfel, art. 32 alin. (1) din Constituția României statuează că *„dreptul la învățătură este asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin învățământul liceal și prin cel profesional, prin învățământul superior, precum și prin alte forme de instrucție și de perfecționare”*. Este, prin urmare, de necontestat, chiar dacă textul constituțional nu stipulează expres, că **învățământul general este obligatoriu în România**. Tocmai de aceea, legiuitorul constituant a prevăzut în cuprinsul art. 32 alin. (1) din Legea fundamentală că *„dreptul la învățătură este asigurat prin învățământul general obligatoriu”*. De altfel, în dispozițiile infraconstituționale (a se vedea, în acest sens, Legea educației naționale nr. 1/2011) se prevede că *„învățământul general obligatoriu este de 11 clase și cuprinde învățământul primar,*

învățământul gimnazial și primii 2 ani ai învățământului secundar superior”, iar „statul asigură finanțarea de bază pentru toți preșcolarii și pentru toți elevii din învățământul general obligatoriu de stat, particular și confesional acreditat.”

Așadar, revine statului obligația constituțională de a asigura desfășurarea învățământului general obligatoriu în așa fel încât toți copiii și tinerii (destinatarii normelor legale menționate mai sus) să poată frecventa învățământul general obligatoriu.

Prevederile alin. (4) al art. 32 din Constituție, potrivit cărora *„învățământul de stat este gratuit, potrivit legii”*, nu trebuie disociate, ci, dimpotrivă, trebuie coroborate cu cele ale art. 32 alin. (1) care obligă, practic, cetățenii români (copiii și tinerii) să urmeze (și să absolve) o formă de învățământ din învățământul general. Așadar, în sarcina statului incumbă obligația de a asigura, gratuit, organizarea și desfășurarea învățământului general obligatoriu.

În noile condiții create după 1989, precum și după adoptarea în anul 1991 a Constituției, care au dat posibilitatea trecerii României la o democrație constituțională, s-au înființat școli particulare, care au ridicat standardele de calitate, inclusiv prin costurile aferente, oferind elevilor înscriși la formele de învățământ particular condiții superioare celor din școlile de stat.

Aceste realități nu trebuie să ne conducă la ideea că elevii înscriși la școlile particulare nu trebuie să beneficieze în condiții egale de alocațiile bugetare repartizate de stat. De altfel, autoarea excepției de neconstituționalitate critică tocmai lipsa oricărei prestații pecuniare din partea statului în favoarea învățământului particular.

În acest context, este de remarcat faptul că legiuitorul a pus în acord legislația în materie cu prevederile art. 32 alin. (1), (4) și (5) din Constituție, sens în care a fost adoptată Legea educației naționale nr. 1/2011, reglementând astfel pentru prima dată în România principiul potrivit căruia „**resursa financiară urmează elevul**” [astfel cum este prevăzut la art. 9 alin. (5) — titlul I — Dispoziții generale].

Cu toate acestea, prin textul legal criticat, iar apoi prin alte acte normative succesive, legiuitorul a amânat acordarea finanțării de

Judecător,
Petre Lăzăroiu

bază pentru învățământul particular, încălcându-se astfel obligația constituțională prevăzută la art. 32 alin. (1) și (4) din Constituție.

Prin aceste prorogări succesive privind intrarea în vigoare a prevederilor legale care obligau statul să aloce aceeași sumă pentru elevii din învățământul particular, astfel cum este alocată pentru elevii din învățământul de stat, se încalcă în mod flagrant și dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, elevii înscriși la școlile particulare fiind discriminați în raport cu cei înscriși la școlile de stat. Discriminarea, în acest caz, nu poate fi motivată de o situație diferită în care se află cele două categorii de elevi — cei înscriși la școlile de stat și cei înscriși la școlile particulare —, întrucât dreptul la învățătură face parte din categoria drepturilor fundamentale și trebuie, prin urmare, asigurat în egală măsură tuturor elevilor pentru care *învățământul general este obligatoriu*.

Judecător,
Simona-Maya Teodoroiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 331

din 30 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, excepție ridicată de Constantin Feraru în Dosarul nr. 277/109/2014 al Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.315D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 291 din 23 mai 2013.

CURTEA,
având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 277/109/2014, **Tribunalul Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013. Excepția a fost ridicată de reclamantul Constantin Feraru în cadrul soluționării unei cauze având ca obiect pretenții — plata ajutorului reglementat de art. 20 din anexa nr. VII, capitolul II din Legea-cadru nr. 284/2010.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece dispozițiile art. 20 alin. (1) din anexa nr. VII, capitolul II din Legea-cadru nr. 284/2010, referitoare la ajutoarele acordate la trecerea în rezervă cu drept de pensie, sunt în vigoare și nu au fost abrogate prin nicio lege, iar prelungirea neplății sumelor cuvenite ar putea duce la prescrierea dreptului de a mai beneficia de acestea. Mai susține că „reintroducerea treptată a textului de lege citat în acte normative succesive, fără a se face precizări clare cu privire la categoria de persoane cărora le sunt aplicabile dispozițiile legale, nu mai poate fi considerată o suspendare temporară a drepturilor bănești, ci chiar discriminare”. De asemenea solicită Curții Constituționale să se pronunțe cu privire la aplicabilitatea în timp a dispozițiilor de lege criticate, și anume dacă acestea au aplicabilitate doar pentru cei pensionați în anul 2014, dar și cu privire la claritatea acestora.

6. **Tribunalul Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 291 din 23 mai 2013.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 21 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

„(1) În anul 2014 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

(2) În anul 2014, prevederile art. 12 din anexa nr. II cap. I lit. B la Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, nu se aplică.”

Analizând însă motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia critică doar prevederile alin. (1) al art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, potrivit cărora în anul 2014 nu se acordă ajutoarele sau indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă. În consecință, obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă doar art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013.

11. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în cauza în cadrul căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate, se solicită plata ajutorului constând în 20 solde lunare, drept prevăzut de art. 20 din anexa nr. VII cap. II din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. Aceste dispoziții de lege nu au fost aplicate, deoarece: potrivit art. 13 alin. (1) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, „În anul 2011, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.”; potrivit art. II art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011, „În anul 2012 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.”; potrivit art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din

acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012, aprobată prin Legea nr. 36/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 8 aprilie 2014, „Prevederile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012, și ale art. 1 alin. (4) și (5), art. 2, 3, art. 4 alin. (1) și (2), art. 6, 7, 9, 11, art. 12 alin. (2) și art. 13 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 [...] se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.”; potrivit textului de lege criticat — art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, aceste drepturi nu se acordă nici în anul 2014; potrivit art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, „În anul 2015, dispozițiile legale privind acordarea ajutoarelor sau, după caz, indemnizațiilor la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă nu se aplică.”

13. Referitor la aceleași critici de neconstituționalitate ca și cele invocate în cauza de față, Curtea s-a mai pronunțat — cu privire la excepția de neconstituționalitate a art. 13 din Legea nr. 285/2010 — prin Decizia nr. 326 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 24 iulie 2013, și prin Decizia nr. 334 din 12 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 17 iulie 2014. Prin această ultimă decizie, Curtea a reținut jurisprudența sa potrivit căreia indemnizațiile acordate cu prilejul ieșirii la pensie, retragerii, încetării raporturilor de serviciu ori trecerii în rezervă reprezintă beneficii acordate anumitor categorii socioprofesionale în virtutea statutului special al acestora, fără a avea însă un temei constituțional.

14. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 16 alin. (1) din Constituție, prin aceeași decizie, la paragraful 15, Curtea a amintit jurisprudența sa, potrivit căreia situația diferită în care se găsesc persoanele în funcție de aplicarea principiului *tempus regit actum* nu poate fi considerată ca fiind contrară dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

15. De asemenea, Curtea a reținut că ajutoarele ori indemnizațiile la care se referă textul de lege criticat nu fac parte din categoria drepturilor fundamentale, astfel că legiuitorul este liber să dispună cu privire la conținutul, limitele și condițiile de acordare a acestora, precum și să dispună diminuarea ori chiar încetarea acordării acestora, fără a fi necesară întrunirea condițiilor stabilite de art. 53 din Legea fundamentală.

16. Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc aspecte similare cu cele relevante în jurisprudența Curții și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței acesteia, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în privința art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, deoarece aceste din urmă dispoziții au conținut similar celor ale art. 13 din Legea nr. 285/2010.

17. Cu privire la critica referitoare la lipsa de claritate a textului de lege, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, de vreme ce art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 stabilește cu claritate că în anul 2014 nu se acordă ajutoarele sau, după caz, indemnizațiile la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Feraru în Dosarul nr. 277/109/2014 al Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 aprilie 2015.

PREȘEDINTE

DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 334

din 30 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, 4, 5 și 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, 4, 5 și 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, excepție ridicată de Ionuț Cătălin Predescu în Dosarul nr. 2.580/183/2014 al Judecătorei Băilești și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 130D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 161D/2015 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 17/2014, excepție ridicată de Ionuț Cătălin Predescu în Dosarul nr. 2.627/183/2014 al Judecătorei Băilești.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor, iar reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 161D/2015 la Dosarul nr. 130D/2015, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin încheierile din 14 și 21 ianuarie 2015, pronunțate în dosarele nr. 2.580/183/2014 și nr. 2.627/183/2014, **Judecătoria**

Băilești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, 4, 5 și 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, respectiv cu art. 3 din aceeași lege, excepție ridicată de Ionuț Cătălin Predescu în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri prin care se solicită pronunțarea unor hotărâri care să țină loc de act autentic de vânzare-cumpărare.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că, raportat la data încheierii înscrisului sub semnătură privată, care este anterioară datei intrării în vigoare a Legii nr. 17/2014, dispozițiile acestei legi nu ar fi aplicabile spețelor deduse judecătii, în caz contrar ar retroactiva, „cu consecința încălcării art. 6 alin. (1) și (2) din Codul civil”. De asemenea consideră că sunt discriminatorii, întrucât prevăd faptul că dispozițiile Legii nr. 17/2014 nu se aplică antecontractelor încheiate în formă autentică înainte de apariția legii, convențiilor încheiate între rude și terenurilor înstrăinate situate în intravilanul localităților.

9. **Judecătoria Băilești** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului**, în punctul de vedere exprimat în Dosarul nr. 161D/2015, consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3, 4, 5 și 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 12 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează următoarele:

— Art. 3. — *cu referire la vânzarea-cumpărarea terenurilor agricole situate în extravilan;*

— Art. 4 și art. 5 — *cu referire la exercitarea dreptului de preempțiune;*

— Art. 9 — *referitor la avizul final necesar încheierii contractului de vânzare în formă autentică de către notarul public sau pronunțării de către instanță.*

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, deși nu sunt indicate în mod expres, Curtea reține invocarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitate și art. 16 cu privire la nediscriminare. De asemenea este menționat art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și Protocolul nr. 12 la Convenție cu referire la interzicerea discriminării.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale similare.

17. În ceea ce privește critica raportată la prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, spre exemplu, prin Decizia nr. 38 din 3 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 19 martie 2015, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate. Cu acel prilej s-a reținut că (a se vedea paragrafele 23—26), potrivit art. 1 din Legea nr. 17/2014, scopurile acestei legi sunt: asigurarea securității alimentare, protejarea intereselor naționale și exploatarea resurselor naturale, în concordanță cu interesul național; stabilirea unor măsuri privind reglementarea vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan; comasarea terenurilor agricole în vederea creșterii dimensiunii fermelor agricole și constituirea exploatațiilor viabile economic. Legea nr. 17/2014 statuează că înstrăinarea, prin vânzare, a terenurilor agricole situate în extravilan se face cu respectarea condițiilor de fond și de formă prevăzute de Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și a dreptului de preempțiune al coproprietarilor, arendașilor, proprietarilor vecini, precum și al statului român, prin Agenția Domeniilor Statului, în această ordine, la preț și în condiții egale [art. 4 alin. (1) din Legea nr. 17/2014]. Ca atare, prin normele instituite de Legea nr. 17/2014 se creează în sarcina vânzătorilor și a cumpărătorilor obligația de a respecta cadrul legal în vigoare la data transferului dreptului de proprietate, prin vânzare, asupra terenurilor agricole situate în extravilan.

18. De asemenea, potrivit acestei legi, în toate cazurile în care se solicită pronunțarea unei hotărâri judecătorești care ține loc de contract de vânzare-cumpărare, acțiunea este admisibilă numai dacă antecontractul este încheiat potrivit prevederilor Legii nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare, și ale legislației în materie, precum și dacă sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 3, 4 și 9 din Legea nr. 17/2014, iar imobilul ce

face obiectul antecontractului este înscris la rolul fiscal și în cartea funciară [art. 5 alin. (1) din Legea nr. 17/2014]. În aceste condiții, în ceea ce privește transferul dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole extravilane, se creează în sarcina vânzătorilor și a cumpărătorilor obligația de a respecta cadrul legal în vigoare la data transferului dreptului de proprietate.

19. Prin urmare, aplicarea prevederilor legale criticate, în vigoare la data realizării transferului dreptului de proprietate, respectiv la data pronunțării hotărârii judecătorești care să țină loc de act autentic de vânzare, nu echivalează cu încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, ci este în concordanță cu principiul activității legii civile. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia legea nouă este aplicabilă de îndată tuturor situațiilor care se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de situațiile juridice formate după abrogarea legii vechi (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 287 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 729 din 12 august 2004).

20. Întrucât promisiunea de vânzare nu este translativă de proprietate, nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, având în vedere că legea nu retroactivează, ci vizează doar condițiile privind transferul dreptului de proprietate a terenurilor agricole situate în extravilan după intrarea în vigoare a Legii nr. 17/2014. De altfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de

acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare (a se vedea în acest sens Decizia nr. 330 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 28 ianuarie 2002).

21. Totodată, prin Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, Curtea a reținut (a se vedea paragraful 30) că excepția instituită de legiuitor de la principiul aplicării imediate a legii noi, reprezentată de regimul juridic diferit aplicabil efectelor generate de antecontracte în formă autentică, încheiate anterior intrării în vigoare a legii noi, este de natură a genera o situație privilegiată în privința dreptului de creanță al persoanelor care au încheiate astfel de antecontracte în formă autentică, contrară exigențelor principiului constituțional al egalității în fața legii în componenta sa referitoare la interzicerea privilegiilor coroborat cu cel al garantării și ocrotirii egale a dreptului de proprietate privată. Ca atare, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 20 alin. (1) din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului referitoare la exceptarea de la aplicarea Legii nr. 17/2014 a antecontractelor autentificate la notariat anterior intrării în vigoare a acesteia sunt neconstituționale.

22. În acest context, Curtea constată că a fost înlăturată exceptarea de la aplicarea prevederilor Legii nr. 17/2014 a antecontractelor care au fost autentificate la notariat anterior intrării în vigoare a acesteia, astfel că prevederile criticate se aplică deopotrivă tuturor celor aflați în ipoteza normelor legale, fără discriminări și fără privilegii.

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ionuț Cătălin Predescu în dosarele nr. 2.580/183/2014 și nr. 2.627/183/2014 ale Judecătoriei Băilești și constată că dispozițiile art. 3, 4, 5 și 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Băilești și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 aprilie 2015.

PREȘEDINTE
DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2015 pentru Societatea „Compania de Investiții pentru Turism” — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului

Având în vedere prevederile Legii bugetului de stat pe anul 2015 nr. 186/2014,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2015 pentru Societatea „Compania de Investiții pentru Turism” — S.A., prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR

GABRIEL OPREA

Contrasemnează:

Ministrul economiei,
comerțului și turismului,

Mihai Tudose

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

Ministrul muncii, familiei, protecției
sociale și persoanelor vârstnice,

Rovana Plumb

București, 24 iunie 2015.

Nr. 452.

AUTORITATEA ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE/LOCALE

Operatorul economic: Societatea „Compania de Investiții pentru Turism” — S.A.

Sediul/Adresa: Bd. Poligrafiei nr. 3—5, sectorul 1

Cod unic de înregistrare: 24979799

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2015**

– mii lei –

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2015
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	7.174,1
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	7.166,7
	a)	subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	0,0
	b)	transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	0,0
	2	Venituri financiare	5	7,4
	3	Venituri extraordinare	6	0,0
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	6.291,3
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	6.281,3
	A.	cheltuieli cu bunuri și servicii	9	2.758,3
	B.	cheltuieli cu impozite, taxe și varsăminte asimilate	10	240,0
	C.	cheltuieli cu personalul, din care:	11	2.233,5
	C0	Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	1.637,7
	C1	ch. cu salariile	13	1.535,3
	C2	bonusuri	14	102,4
	C3	alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	0,0
		cheltuieli cu plăți compensatorii aferente disponibilizărilor de personal	16	0,0
	C4	Cheltuieli aferente contractului de mandat și a altor organe de conducere și control, comisii și comitete	17	182,5
	C5	cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	413,3
	D.	alte cheltuieli de exploatare	19	1.049,5
	2	Cheltuieli financiare	20	10,0
	3	Cheltuieli extraordinare	21	0,0
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	882,8
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	291,8
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	591,0
	1	Rezerve legale	25	44,1
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	546,9
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	23,0

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2015
0	1	2	3	4
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	285,0
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	285,0
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	
	c)	- dividende convenite altor acționari	34	
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	261,9
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	212,5
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	212,5
	a)	cheltuieli materiale	38	
	b)	cheltuieli cu salariile	39	212,5
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	67,0
	2	Nr.mediu de salariați total	49	65,0
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială (Rd.12/Rd.49)/12*1000	50	2.038,6
	4	Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	1.968,3
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	110,3
	6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	53	0,0
	7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	876,9
	8	Plăți restante	55	
	9	Creanțe restante	56	69,8

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli
pe anul 2015 pentru Societatea „Cupru Min” — S.A. Abrud,
aflată sub autoritatea Ministerului Economiei,
Comerțului și Turismului**

Având în vedere prevederile Legii bugetului de stat pe anul 2015 nr. 186/2014, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2015 pentru Societatea „Cupru Min” — S.A. Abrud, aflată sub autoritatea Ministerului Economiei, Comerțului și Turismului, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR

GABRIEL OPREA

Contrasemnează:

Ministrul economiei,
comerțului și turismului,
Mihai Tudose

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici
Ministrul muncii, familiei, protecției
sociale și persoanelor vârstnice,
Rovana Plumb

București, 24 iunie 2015.
Nr. 453.

MINISTERUL ECONOMIEI, COMERȚULUI ȘI TURISMULUI

Societatea „Cupru Min” — S.A. Abrud

Abrud, piața Petru Dobra nr. 1, județul Alba

Cod unic de înregistrare: 11551757

BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2015

– mii lei –

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2015
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	144.000
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	143.400
	a)	subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
	b)	transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	600
	3	Venituri extraordinare	6	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	142.000
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	141.780
	A.	cheltuieli cu bunuri si servicii	9	90.317
	B.	cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	10	8.886
	C.	cheltuieli cu personalul, din care:	11	28.574
	C0	Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	21.295
	C1	ch. cu salariile	13	18.400
	C2	bonusuri	14	2.895
	C3	alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	300
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	16	
	C4	Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	17	726
	C5	cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	6.253
	D.	alte cheltuieli de exploatare	19	14.003
	2	Cheltuieli financiare	20	220
	3	Cheltuieli extraordinare	21	
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	2.000
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	435
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	1.565
	1	Rezerve legale	25	
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	1.565
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	156
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	860
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	
	c)	- dividende convenite altor acționari	34	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2015
0	1	2	3	4
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	705
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	
	a)	cheltuieli materiale	38	
	b)	cheltuieli cu salariile	39	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama și publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	21.000
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	21.000
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	531
	2	Nr. mediu de salariați total	49	537
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	50	3.041
	4	Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	2.855
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	267,0
	6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (tone conc. Cupru/ persoană)	53	74,49
	7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	986,1
	8	Plăți restante	55	0
	9	Creanțe restante	56	41.516

*) Rd. 50 = Rd. 155 din Anexa de fundamentare nr. 2

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 831582